

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Wardenfleth):

(Wardenfleth): Det er en Selvfølge, at det Udvalg, til hvilket jeg antager, at dette Lovforslag vil blive henvist, vil kunne forklare sig alle Oplysninger i de forskellige Retninger, som det ærede Medlem, der nu satte sig, antydede, og jeg haaber, det derigennem skal kunne vise sig at Udstillingsfonden paa ingen Maade er saaledes stillet, at den vil kunne undvære en saadan Eftergivelse fra Statskassens Side, som nærværende Lovforslag gaar ud paa. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at han havde det Indtryk af Motiverne, at det skulde fremstilles saaledes, som om Rigsdagen i sin Tid havde haft til Hensigt at træde til, naar det viste sig, at Udstillingsfonden ikke kunde bære sig. Jeg tror, det er et urigtigt Indtryk, det ærede Medlem der har faaet af Motiverne. Hvad der er gjort gældende, er kun dette, at man ved Behandlingen af Lovforslaget af 1880 her i Rigsdagen var fuldt paa det rene med, at den Forventning, man den Gang nærede om, at Udstillingsfonden vilde paa forøgede Indtægter gennem den nye Udstillingsbygning, lunde glippe, og hvis den virkelig glippede, at der saa fra forskellige Sider var fuld Villighed til paa ny at tage under Overvejelse, paa hvilken Maade man yderligere kunde støtte Fonden. Det tror jeg var den Tanke, som baade i Folketinget og Landstinget gik gennem Forhandlingerne.

Det ærede Medlem anslog Værdien af den Grund, som Udstillingsbygningen ligger paa, til 300,000 Kr. Jeg tror, at det er en Misforstaaelse. Saa vidt jeg erindrer, er Grundens Værdi anslaaet til 200,000 Kr. baade af den daværende Kultusminister og fra det paagældende Udvalgs Side. En af Grundene til, at Udstillingsfondens Status er saa daarlig, som den er nu, er netop den, at den paa Grund af dens Forpligtelse til Understøttelse og Pensionering af Kunstnere og deres Enker har været nødt til at bruge det aarlige Overskud, som Fonden har haft, særlig den Bejeindtægt, den har oppebaaret af Statskassen for Galleriet. Derved har det ikke været muligt at henlægge, i alt Fald i større Omfang, nogen Del af Overskuddet til Kapitalformuen. Jeg tror, det vil vise sig, at Kapitalformuen ingenlunde er stegen i de forløbne Aar, i alt Fald ikke i det Omfang, det ærede Medlem lod til at gaa ud fra.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt et Sammenhold mellem Kunstnerne er af Betydning for Udstillingsfondens Fremtid, skal jeg ganske sikkert erkende, at jo større Sammenhold der kan stables mellem Kunstnerne, desto bedre Betingelser vil der ogsaa

blive for Udstillingsfondens Fremtid; men jeg tror ganske sikkert ogsaa, at en af Betingelserne for at skabe et saadant Sammenhold, som fra alle Sider maa ønskes, vil netop være det, at Udstillingsfonden stilles paa en saadan Maade, at det ikke bliver forbundet for Kunstnerne med Risiko at slutte sig til Kredsen af de Kunstnere, som for Tiden støtte Udstillingsfonden. Det skulde netop være Hensigten at opnaa at faa de Kunstnere, der ere „ubvandrede“ fra Charlottenborg — for at bruge et moderne Udtryk — tilbage, derigennem, at man sikrede Udstillingsfondens Fremtid. Men det ærede Medlem ser jo i øvrigt ikke med særlig Modvilje paa Lovforslaget, saa jeg kan derfor ikke tro andet, end at han for sit Bedkommende vil arbejde paa Lovforslagets Fremme, og jeg anbefaler det derfor meget indtrængende til det høje Tingss Bevilje.

De Sagen: Naar den højtærede Minister mente, at jeg tog fejl ved at anslaa Grunden, hvorpaa Udstillingsbygningen blev bygget, til en Værdi af 300,000 Kr., skal jeg i denne Henseende henvise til den daværende Kultusministers Udtalelse under Behandlingen i Landstinget, hvor han sagde, at Grunden udgør 12,300 Alen, og naar denne sættes til 25 Kr. pr. Alen, hvilket ikke er overdrevent højt, udkommer der med et rundt Tal 300,000 Kr. Det er altsaa den Værdi, til hvilken den daværende Kultusminister ansatte Grunden, og jeg tror derfor, man maa gaa ud fra, at det er rigtigt. Naar den højtærede Minister nu mener, at Tilskuddet til Udstillingsfonden burde være Nr. 1, og Sammenholdet og Enigheden mellem Kunstnerne Nr. 2, er jeg ikke ganske enig med ham heri. Jeg vilde hellere sige saaledes: Enighed og Sammenhold mellem Kunstnerne bør være Nr. 1, og naar saa Rigsdagen ser, at der er en saadan Enighed, faar Rigsdagen ogsaa mere lyst til at yde Kunstnerne den Støtte, hvorom der kan være Tale.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at ogsaa dette Forslag henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.